

Сборник съдебна практика

Дело C-306/16

António Fernando Maio Marques da Rosa
срещу
Varzim Sol — Turismo, Jogo e Animação SA

(Преюдициално запитване,
отправено от Tribunal da Relação do Porto)

„Преюдициално запитване — Защита на безопасността и здравето на работниците — Директива 2003/88 — Член 5 — Седмична почивка — Национална правна уредба, предвиждаща най-малко един ден почивка за всеки седемдневен период — Периоди от повече от шест последователни работни дни“

Резюме — Решение на Съда (втори състав) от 9 ноември 2017 г.

Социална политика — Защита на безопасността и здравето на работниците — Организация на работното време — Седмична почивка — Минимална седмична почивка от 24 часа без прекъсване — Задължение за предоставяне на посочената минимална почивка най-късно в деня, следващ шест последователни работни дни — Липса — Задължение за предоставяне на посочената почивка в рамките на всеки седемдневен период

(членове 3, 5 и 6, член 16, букви а) и б) и член 22, параграф 1, буква а) от Директива 2003/88 на Европейския парламент и на Съвета; член 5 от Директива 93/104 на Съвета, изменена с Директива 2000/34)

Член 5 от Директива 93/104/ЕО на Съвета от 23 ноември 1993 година относно някои аспекти на организацията на работното време, изменена с Директива 2000/34/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 22 юни 2000 г., както и член 5, първа алинея от Директива 2003/88/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 4 ноември 2003 година относно някои аспекти на организацията на работното време трябва да се тълкуват в смисъл, че не изискват минималната седмична почивка от 24 часа без прекъсване, на която работникът има право, да бъде предоставяна най-късно в деня, следващ шест последователни работни дни, а изискват тази почивка да бъде предоставяна в рамките на всеки седемдневен период.

Що се отнася, първо, до текста на член 5 от Директива 2003/88, от него следва, че държавите членки предприемат необходимите мерки, за да гарантират, че „за всеки седемдневен период“ всеки работник има право на минимална почивка от 24 часа без прекъсване плюс междудневната почивка от 11 часа, посочена в член 3 от Директива 2003/88. Този член обаче не уточнява момента, в който трябва да се предостави тази минимална почивка, и така дава на държавите членки известна свобода, що се отнася до избора на посочения момент.

Както генералният адвокат посочва в точка 40 от заключението си, такова тълкуване на този член се подкрепя от текста на Директива 2003/88 на различните езици. Така в текста на посочения член на повечето езици, включително английски, немски и португалски, е предвидено, че минималната почивка без прекъсване се предоставя „за“ всеки седемдневен период. Текстът на посочения член на други езици е по-близък до текста на френски, според който седмичната почивка се предоставя „в рамките на“ всеки седемдневен период.

Що се отнася, второ, до контекста, в който се вписва разглежданият израз, той подкрепя това граматическо тълкуване. В това отношение следва да се отбележи, че в няколко разпоредби на Директива 2003/88 законодателят на Съюза използва израза „референтен период“, за да определи срока, в рамките на който трябва да се предостави дадена минимална почивка. Това е така по-специално в член 16, буква а) от тази директива, който предвижда, че държавите членки могат да определят референтен период за прилагането на член 5 от Директивата, който не надвишава 14 дни. Макар да не е изрично наречен референтен, седемдневният период, предвиден в последния член, може също да се счита за такъв (вж. в този смисъл решение от 12 ноември 1996 г., Обединено кралство/Съвет, C-84/94, EU:C:1996:431, т. 62).

В този контекст референтният период може да бъде определен като фиксиран период, в рамките на който трябва да се предоставят, независимо в кой момент, определен брой последователни часове почивка. Тази дефиниция се потвърждава, ако съответно се вземе предвид тълкуването на член 16, буква б) във връзка с член 22, параграф 1, буква а) от Директива 2003/88. Съгласно първата разпоредба държавите членки могат да определят за прилагането на член 6 от тази директива референтен период, който не надвишава четири месеца. Втората разпоредба предвижда, че никой работодател не изисква от работник да работи средно повече от 48 часа през период от седем дни, изчислени за референтния период, посочен в член 16, буква б). Следователно не се изисква равномерно разпределение на часовете работа.

Трето, що се отнася до целта на Директива 2003/88, уместно е да се припомни, че Директивата има за цел да защити ефективно безопасността и здравето на работниците. Като се има предвид тази основна цел, всеки работник трябва по-специално да ползва почивки с подходяща продължителност (решения от 9 септември 2003 г., Jaeger, C-151/02, EU:C:2003:437, т. 92 и от 23 декември 2015 г., Комисия/Гърция, C-180/14, непубликувано, EU:C:2015:840, т. 51). За целта член 5, първа алинея от тази директива предвижда минимална седмична почивка без прекъсване в полза на всеки работник.

(вж. т. 39, 40, 42, 43, 45 и 51 и диспозитива)